

HÚSVÉT 5. VASÁRNAPJA**B év**

1 – 4 oldal

Olv.: ApCsel 9,26-31 – 1Jn 3,18-24 – Jn 15,1-8

Jézus az igazi szőlőtő

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Isten hozta a Testvéreket!

Ünnepre jövünk minden vasárnap. Ünnepelni csak szabad lélekkel lehet. Ezért kezdődik az ünneplésünk önvizsgálattal minden egyes alkalommal. Ma sok okunk van az ünneplésre.

Anyák napja van. Múlt vasárnap jó Pásztor vasárnapja volt. Anyák a legfőbb pásztorok. Ők azok, akik igent mondanak az életre. Ők azok, akik a legtöbb áldozatot hozzák azért, hogy felnőjünk. Ők azok, akik mindvégig kísérek bennünket.

Ma nagy ünnep az is, hogy az újkori Magyarország legnagyobb főpapjára, *Mindszenty bíboros úrra emlékezünk.* 120 évvel ezelőtt született. Most délelőtt a mi bécsi kórházunkban is nagy ünnepség van. Utolsó óráit ott élte. Az volt a kérése, amikor a kórházba bevitték, hogy olyan szobába kerüljön, és úgy helyezték el az ágyát, hogy lássa a Szent István Dóm tornyát. Így is történt. Ott halt meg. Imádkozzunk azért, hogy a magyar nép és a magyar katolikus közösség végre méltó helyen tisztelhesse ezt a nagy főpapot.

Nézzünk önmagunkba, vizsgáljuk meg lelkiismeretünket, hogy méltóképpen ünnepelhessünk.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Minden vasárnap ünnepre jövünk össze, ahogy a mai szentmise alaphangja megszólított bennünket. Ünnepelni akar velünk az Isten! A mai vasárnap Isten és ember egészen sajátos kapcsolatát bontja ki az evangélium. Ez azért fontos, mert ha mi igazán emberi méltóságunknak megfelelően akarunk ünnepelni, akkor az Isten ebből nem maradhat ki. Nem azokra a fiatalok által kedvelt különböző összejövetelekre gondolok, amik semmiképp nem az ünneplés helyszínei. Ami ott történik, az mindenről szól, de nem szól az élet ünnepléséről.

Ma Isten és ember egészen sajátos kapcsolatát egy kép mutatja be: *a szőlő képe.*

Egy gondolkodó elmélkedése erről a kérdésről

Nagyon sajátos eszmefuttatást olvastam ezzel a kérdéssel kapcsolatosan. Azt mondja, hogy

***a mi emberi civilizációnk teljes egészében függ attól,
belátjuk-e, hogy a mi életünk középpontja az Isten!***

Arról elmélkedett ez a gondolkodó, hogy a mi civilizációnk minden betegsége innen vezethető le. Ez a középpont megszűnt az ember számára. Amikor a civilizációt emlegetjük és középpontban az Istent, akkor majdnem nem is a hitről, a vallásról van szó, hanem egyszerűen *minőségről. Szintekről van szó,* mert emberek élnek úgy, hogy Isten egyáltalán nem tartozik az életükbe, de azt mondja ez a gondolkodó, aki nem hívő, hogy úgy tűnik, hogy akik így gondolják el az életüket, azok *az emberi méltóságukat kockáztatják.* Erre lehet azt mondani, hogy megállapítások, azt is lehet mondani, hogy túlzások.

Isten velünk ünnepelni akar!

Az Isten velünk ünnepelni akar, mert nekünk, embereknek az ünnep valamiképpen az emberi élet fénye! Keresztény gondolkodásunkban a kenyér és a bor, mint két nagyon lényeges elem szerepel.

***Ez azt jelenti, hogy a kenyér a Teremtő és a teremtés méltóságát fejezi ki,
a bor az ünnep fényét.***

Ebből a szemszögből nézve a mai evangéliumi szakaszt, több következtetést vonhatunk le.

Az Ószövetségben Izaiás elbeszélései

Mit is akar Jézus mondani azzal, hogy én vagyok az igazi szőlőtő? Ahhoz, hogy ezt megértsük, idézzük föl az Ószövetségből Izaiás elbeszéléseit. Izaiás azzal foglalkozik, hogy az Isten szabaddá teszi az ő népét, áttelepíti Egyiptomból Izraelbe. Ez a nép Isten szőlőültetvénye. Isten úgy előkészítette ennek a szőlőnek, ennek a gyönyörű kertnek az életét, hogy Izaiás isteni sugallatra úgy nevezi, ***hogy ez a szőlőskert az Isten menyasszonya!*** A szentírásmagyarázók szerint ennek a képnek a tudatosítása nélkül alig lehet érteni a szőlőtőről szóló példabeszédet.

***Isten úgy szereti népét, mint ahogy a vőlegény szereti a menyasszonyt!
Mindent megtesz érte, lesi a gondolatait!
Azt akarja, hogy ünnep legyen az életük és boldogok legyenek!***

Az Újszövetségben

Jézus üzenetében ez a kép mindenképpen él, amikor Jézus azt mondja:

„Én vagyok az igazi szőlőtő és ti vagytok szőlővesszők.”

Ebből bizonyos következtetéseket máris levonhatunk.

A legalapvetőbb következtetés az, hogy

a szőlőtő és a szőlővesszők összetartoznak!

Az élet, a vesszők élete teljes egészében a tőke függvénye,
onnan jön az életerő, onnan táplálkoznak!

Ez az egyik nagyon lényeges igazság!

Az összetartozás gyümölcse a szeretet!

Azt is mondhatjuk: Az éltető erő máshonnan jön! Ezen is jó elgondolkodni. Az az ember, akinek az élete középpontjában nem az Isten van, az úgy gondolja, hogy ő mindent tud a maga számára biztosítani. Elfelejtí azt, hogy mennyire egymásból élünk, de legfőképpen az Istenből. Miért merem mondani azt, hogy legfőképpen az Istenből? Mert azt mondja tovább ez a történet:

„Ha bennem maradtok és én tibennetek, akkor termést hoztok.”

Mit jelent az, hogy bennem maradni, összetartozni?

Jézus világosan és egyértelműen kifejezte:

***„Szeressétek egymást, ahogy Én szerettelek titeket!”
Ennek az összetartozásnak ez a gyümölcse!***

Az, ami ebből a kapcsolatból a világ számára adatik!

Ha rádöbbenünk arra, hogy az Istenből élünk, ha hisszük azt, hogy mi teremtmények vagyunk és az Isten előtt üres kézzel állunk, akkor Isten szeretetének műve az, hogy megtölti a kezünket, Isten szeretetének a műve az, hogy ma fölkel a nap ránk, föl kel holnap is a nap mindegyikünkre,
és egyedül ez a nap adja a keretét annak, hogy megteremjük a gyümölcsöt!

Erről sokat beszéltem a húsvéti időszakban. Mit jelent az, hogy az ember kockáztatja az életét? Mit jelent az, hogy amikor az ember összetartozik valakivel, akkor ez a legnagyobb kockázatvállalás, de csak ebből van gyümölcs. Aki ebből kilép, aki ezt nem vállalja, az életellenes. Amikor ezt a nagyon határozott igényt megfogalmazzuk, abban a pillanatban az emberben sok minden fölmerül: Megéri? Képes vagyok rá? Lehetséges? *Embernek biztos, hogy nem lehetséges, de Isten segítségével igen!* Ha a civilizációnk beteg, akkor a betegségnek itt van a gyökere.

***Az, hogy bennem maradtok és én tibennetek,
 ez azt jelenti, hogy a Lélek kultúrája jelenik meg ebben a világban!
 Ez azt jelenti, hogy a szeretetet rehabilitáljuk!***

Ez a kép, amit hallottunk, ez a Lélek kultúráját jeleníti meg és a szeretet rehabilitációját jelenti ebben a világban. Egyszerűen azt az igazságot fejezi ki, hogy

Isten van a középpontban, rá figyelünk,
 az ő szava, az ő igazsága a mi életünk igazsága
 és felbátorít bennünket arra, hogy a lelkünk felől éljünk!

Pünkösdre készülünk.

Érdemes ezt a gondolatot is egy kicsit továbbvinni majd. Nem lehet úgy élni, hogy állandóan azzal foglalkozunk, hogy mit eszünk, mit iszunk, hogy milyen otthonunk van, milyen körülmények között élünk, milyenek az anyagi, gazdasági lehetőségeink.

Nem lehet állandóan ezzel foglalkozni, még akkor sem, ha ezek egzisztenciális gondok. Érdemes azon is elgondolkodni, hogy mi az, amit az ember nélkülözhetetlennek tart, szükségesnek tart, és mi az, amivel egyszerűen tönkre teszi magát az ember, mert nem a Lélek felől él, hanem mindezek a tényezők, kérdések járnak át a gondolatainkat és erőnkön felül akarjuk biztosítani azt, amire nincs is szükségünk.
***Ehhez helyes életszemléletre van szükségünk!
 Ezt ugyancsak Isten felől lehet elsajátítani!***

A mai vasárnapnak ez az igazi üzenete.
 A mi emberi civilizációnk az Istennel való kapcsolatunk függvénye.
 Mondjanak akármit a hitetlenek, mondjanak akármit azok, akik ezen mosolyognak.
 Akkor mutassák meg az e nélküli világnak az emelkedettségét. Ilyen egyszerű.

***Erről is hallottunk: „Fiacskáim, ne szóval szeressétek egymást,
 hanem tettel és igazsággal!”
 Ezek nagyon egyszerű gondolatok, de ez az életünk lényege!***

Szent János, a filozófus evangélista

Szent Jánost, - akinek az evangéliumából olvastuk ma ezt a részt, - a filozófus evangélistának tartják a szentírás magyarázók. Magasröptű gondolatok embere. Nem véletlenül az ő szimbóluma a sas. János evangélista öregedett meg egyedül. Az összes többi apostolt kiiktatták az élők sorából még mielőtt megöregedhettek volna. Bár vele is próbálkoztak, de valamilyen csoda folytán megmenekült. Ezt a zseniális gondolkodót - amikor már kézen fogva kísérték el az ünnepekre, a szentmisékre, - kérdezték: Mi a legnagyobb igazság? Vártak valami csodát. Ilyen egyszerűen válaszolt: „***Fiacskáim, szeressétek egymást!***”

Sokan csodálkoztak is rajta: Ez a válasz? Amikor a színek kicsit homályosabbak lesznek, amikor fakulnak, amikor a fények már nem vakítják meg az embert, akkor az ember leegyszerűsödik és megragadja a lényegét, ahogy ezt János apostol is tette ezzel az egyszerű mondatával: „***Fiacskáim, szeressétek egymást!***” *Elég!*

Ha szeretetben tartozunk össze, akkor ez azt jelenti,

hogy ennek a kapcsolatnak gyümölcse van.

A legegyszerűbb gyümölcse az, hogy van értelme az életünknek.

Aztán millió ráadás követi.... A ráadások sajátosak, különfélék.

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők!”

Engedjétek, hogy ez a nagyon érthető,

könnyen megérthető kép formálja és alakítsa gondolkodásunkat!

+ A M E N +

Szentmise befejezése.

Kedves Testvérek! Emlékezzünk egy-két szó erejéig ***Mindszenty bíboros úrra***. Esztergomban a szentmisén a bolognai bíboros érsek úr - aki a szentbeszédet mondta – arról beszélt, hogy ő a hivatását neki köszönheti, mert amikor kisgyerek volt, akkor az ő édesapja minden este ennek az embernek a hősiességéről, áldozatáról, keresztútjáról beszélt a családnak. Ő nagyon régen szívébe rejtette a mi főpapunkat. Kevés emberrel kapcsolatosan mondanak annyi gonoszat, annyi hazugságot, mint éppen vele kapcsolatosan. Háborús uszító volt, imperialista kém, a demokrácia legnagyobb ellensége, a nyilasokkal is egyezkedett, hajthatatlan és kompromisszumra nem kész és nem képes ember és... Valójában a lelkekben a mai napig nem rehabilitálták, még a hívők sem, állítólag igen sokan még a püspökök, papok sem. Ő bizonyos értelemben áldozat volt.

Egy újságból néhány mondat, amit ő 1945. Október 7-én mondott el érseki székfoglaló beszédében Esztergomban. „Babilon vizeinél ülünk és elpattogott hárfahúrokon idegen énekre akarnak tanítani minket. Nem szólalt meg még ebben az országban az a tárogató, amely az elpusztult országot siratja. Keressük, és nem találjuk, hol is bujdosik a magyar fájdalom. De megszólalt a cigány hegedűje, a duhaj jókedv nótája. Ám 1945-ben, magyar földön hazudik a muzsikaszó, mert megfélemez a felejthetetlen gazságról, a magyar koldusszegénységről, az összes világtájak rabsóhajairól. Külső-belső börtönökről, kidaszított, otthontalan magyarokról. Könnyelmű élvhajhászattal indult meg itt valami egészen újszerű, testünknek, lelkünknek idegen ifjúságnevelés. Szomorú ifjúság az, amely szinte nemzete porának táncos megünneplésére kedvet érez. Lehet, hogy a vérük magyar, nyelvük is, nevük is az, de a boldogtalan és a hejehuja Magyarország között óceánok húzódnak, romok és sóhajok fölött vigadnak azok, akik nem tudják, mit cselekszenek.”

Az az út, az a példa, amit ő felmutatott, örökérvényű. Reménykedjünk abban, hogy végre helyreáll a rend és ő is megkapja a hívők és a világ emlékezetében a méltó helyet: ***boldoggá avatják.***

+ Á L D Á S +